

har man allerede gjort ved at bruge gummiparagraffen. Og så lovliggør man sin egen ulovlighed og bruger den endda som argument for at gentage den! Det er den samme argumentation, regeringen har præsteret ved Østre Landsret, og den indbygges altså endnu en gang her i regeringens redegørelse.

Og fleksibiliteten kan man ved hjælp af gummiparagraffen bruge til, hvad man vil, og det vil sige, at man kan ændre traktaten ved hjælp af bestemmelserne om fleksibilitet kombineret med brug af gummiparagraffen med hensyn til at udvide EU's område uden at foretage traktatændringer og uden at afholde folkeafstemninger. Sådan er det!

Jeg har allerede været inde på, hvordan menneskerettighedsafsnittene i traktaten faktisk kolliderer med vores grundlov, for vi må jo anse menneskerettighederne som grundlovssikrede her i landet. Det synspunkt går jeg ud fra at i hvert fald regeringen har. Og at menneskerettighedskonventionerne også er en del af vores forfatning, håber jeg at regeringen vil vedstå. Men nu får EF-Domstolen altså ret til at være med til at fortolke niveauet for menneskerettighederne, og det kræver efter min mening en grundlovsændring, men i regeringens redegørelse snakkes det problem væk.

Så er der en art. K 4, der giver EU mulighed for at træffe beslutninger om, at fremmed politi må operere på dansk grund, og det er også en gummiparagraf uden nogen begrænsninger. Om det skriver regeringen i sin redegørelse, at dér må danske myndigheder jo påse, at der ikke sker nogen overtrædelser i forhold til grundloven, men man giver altså EU den beføjelse, altså ret til at fastsætte regler om, at svensk eller tysk eller fransk politi kan operere i Danmark, uden at der er fastsat nogen betingelser om, hvad de må, og hvad de ikke må. Det er utroligt, at regeringen i en grundlovsredogørelse kan sige ja til sådanne ting og påstå, at der ikke er noget grundlovsproblem i det.

Nu har jeg kun nævnt nogle få af de grundlovsproblemer, der er, for mere tillader min taletid desværre ikke, men vi har fra Enhedslistens side stillet forslag om, at der skal foretages en uvildig undersøgelse af disse spørgsmål. Men det har regeringen hidtil afvist, selvfølgelig af frygt for at kunne komme ind i en analyse, der kan skabe problemer i regeringens rets sag ved Højesteret. Det er selvfølgelig derfor, man spiller med fordækte kort og ikke vil være

med til en dybtgående analyse af disse ting. Men vi vil kæmpe videre for vores forslag.

Tilbage til regeringens 10 overdrivelser:

F.eks. påstår man frejdigt, at man har gjort noget for nærhedsprincippet. Men hvad er det, man har gjort? Man har taget det, der foreligger fra Edinburgh, og sat det ind i traktaten. Men af den grund kommer der ikke en pind mere nærhed – ikke en pind! Og det er heller ikke lykkedes nogen at forklare, hvad det skulle være.

Og hvad kommer der ind med hensyn til beskæftigelse nu? Der kommer det ind, at beskæftigelsen skal underordnes ØMU'en, for det fremgår jo klart, at beskæftigelsen skal finde sted inden for rammerne af art. 103, stk. 2, altså de nedskæringer, der ligger i ØMU'en, og det kalder man så beskæftigelse! Men jeg kalder det en arbejdsløshedsskabende konservativ/borgerlig økonomisk politik, som her bliver traktatfæstet, og som man dermed bliver tvunget til at føre.

Og hvis man så ser på, hvad den svenske statsminister har udtalt for et par dage siden, idet han har sagt, at Sverige ikke kan tilslutte sig ØMU'en på nuværende tidspunkt, fordi man først vil se, om EU udvikler sig til en føderation, hvilket efter hans opfattelse godt kan blive tilfældet med ØMU'en, fordi ØMU'en forudsætter en centralt styrende politisk myndighed til at føre en fælles finanspolitik i landene, for ellers kan ØMU'en nemlig i realiteten ikke eksistere, så har den svenske statsminister jo fuldstændig ret. Og det er altså sammenkoblet med det afsnit om beskæftigelse, som står i Amsterdamtraktaten.

Miljøet styrkes, hævder man, og man siger også, at vi har fået en bedre miljøgaranti. Men samtidig skriver man i regeringens juridiske redegørelse, hvor man skal begrunde, at der ikke er tale om suverænitetssafgivelse, at der ikke er noget nyt i miljøbestemmelserne, for dem har man i realiteten haft hele tiden. Det skriver man i det juridiske, for dér har man altså brug for den forklaring, men omme i det politiske skriver man det om, så det ser ud, som om der er sket noget nyt. Man har altså to forklaringer til to forskellige anvendelser, selv om de ganske vist strider direkte mod hinanden.

Det samme gør sig i øvrigt gældende med hensyn til beskæftigelsen.

Og med hensyn til miljøgarantien sagde Socialdemokratiet først i 1986 – jeg husker tydeligt, at vi havde den diskussion, for jeg prøvede jo sammen med hr. Ivar Nørgård og